

Az Eljövendő, akit várunk kell

Köszöntés: Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasság Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által. Ha szorongatnak minket, az a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha pedig vigasztalást nyerünk, az a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, amely erőt ad ugyanazon szenvedések elviselésére, amelyeket mi is elszenvedünk. A mi reménységünk erős felőletek, mert tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésben, úgy a vigasztalásban is. 2Kor 1: 3-7.

Bibliaolvasás: Jelenések 1: 1-20.

Ige: „János az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, aki volt, és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik a trónja előtt vannak, és Jézus Krisztustól, aki hű tanúbizonyság, elsőszülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, és királyságává tett minket és az ő Istenének és Atyjának papjaivá. Övé a dicsőség és hatalom mindörökkön-örökké! Ámen.

Íme, eljön a felhőkkel, és minden szem meglátja őt, még azok is, akik átszegezték, és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen. Én vagyok az Alfa és az Ómega (a kezdet és a vég), ezt mondja az Úr, az Isten, aki van, aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható. Én, János, testvéretek és társatok a Jézusban való szenvedésben, a királyságban és a béketűrésben, a Patmosz nevű szigeten voltam Isten beszédéért és Jézus bizonyágtételéért.” János 1: 4-9.

Advent, köztudottan eljövotelt jelent. 2020 advent első vasárnapja alapigéjében háromszor is hallhattuk az „eljövendő” szót.

Napjaink egyetemesen feszült várakozásban telnek, de milyen „eljövendőre” várunk? Sokan megkérdik, hogy mikor lesz már vége a járvány okozta nagy felfordulásnak és tér vissza az életünk menete a régi kerékvágásba? Egyszerűbben, mikor lesz újra minden a régi?

Közel kétezer évvel ezelőtt a Krisztus által megszólított János maga is feszült várakozásban volt száműzetésben és rabként a Patmosz szigetén.

Költői kérdésként kérdezem meg, hogy János vágyott-e arra, hogy a Jézusért számkivetettek élete legyen ismét olyan, mint régen volt? Abban a rab sorsban, vajon melyik régi életet kívánta magának és a sorstársainak? Talán a Jézus születése előtti és a Nagy Heródes által terrorizált jeruzsálemi életet? Azt a három és fél évet, amit János nevű tanítványként Jézus társaságában tölthetett, de amelyhez hozzátartozik Ura és Mestere kínhalála? Vagy talán a pünkösd utáni Jeruzsálemi gyülekezet életét vágyta volna vissza, ahova egyre több egyházpusztító kétes alak szivárgott be és alattomos aknamunkával bomlasztották a gyülekezetet, nem beszélve az árulókról és a tevékenységük gyümölcseiről, a koncepciók kirakatperekről, amelyek a Krisztus mártírjainak a vérengző megkövezésekhez és lefejezésekhez vezettek? Vagy az egyik kisázsiai, például az efézusi, vagy a filadelfiai gyülekezet életébe kíváncszott volna vissza, ahova most titokzatos levelet kell küldenie, amit csak azok értenek majd meg, akiknek van halló fülük és értő szívük?

2020 adventjében testvéreim mi vagyunk ez a tenger közepébe száműzött János, kinek állapota és helyzete a miénk is. Amikor megjelent neki az Úr ott a tenger közepén azon a szigeten az akkori nagy birodalom Izraelt már letörölte a térképről, Jeruzsálem már hosszú évek, akár már két évtizede is romokban hevert felszóva, lakatlanul. Annak tehát, aki életében még szentől

szemben lehetett Jézussal, nem maradt az egész földkerekségen egyetlen hely, ahova visszamehetett volna! A rókáknak volt barlangjuk és a madaraknak fészük, de a keresztyének nem volt, ahol a fejét nyugalomra hajthatta volna.

Isten népe ma is szigeten és száműzöttek él – ez a mi alaphelyzetünk és e jelenvaló világban való igaz állapotunk. Urunkhoz hasonló idegen jövevények és vándorok vagyunk, kiknek sehol nincs maradandó lakásuk, s van, akinek már hazája, országa, népe, városa, faluja, temploma, otthona és családja sincsen. Csoda hát, hogy hiú ábrándokkal vagy sötét félelmekkel telik meg a szív? Nem, nem ez a csoda! A csoda az, hogy az Úr maga szólal meg és mutatja meg, hogy hova kell nekünk vágyódnunk és céltudatosan elindulnunk és előre, vagyis Ő hozzánk menekülnünk.

János elmondja, hogy ez a fogoly és rab állapota lényegében a Jézus Krisztussal való együtt-szenvedés, de a vele együtt való tűrés és királyi uralkodás is. Ez az együtt-szenvedés, nevezzük néven, a kereszten megfeszített állapot.

A történet szerint Jézust két gonosztevővel együtt feszítették a fára. Közülük az egyik gyalázkodó jelzők kíséretében a Jézus valódi gyilkosainak kórusában arra kényszerítette az Urat, hogy leszállva a keresztről tegye ismét olyanná a világot, amilyen a kínhalála, az agonizálása előtt volt. E gonosztevőnek társa ellenben előre, illetve feltekintett a Krisztus uralmára és eljövendő dicsőségére. Ez utóbbi Jézus szavára átment a halálból az életbe, de az előtte szóló gonosztevő a Jézust káromlók társaságával együtt menthetetlenül és írmagostól elveszett.

Mai adventünk első üzeneteképpen tanuljuk meg, hogy a Krisztussal való együtt-szenvedésünkből, Vele való együtt-meghalásünkből, együtt-tűrésünkből nincs hova nekünk visszamenni, nincs és nem lesz többé olyan régi élet, ahova vissza tudnánk majd menni, mert nekünk csak a fentről való élet, az új élet az egyetlen lehetőségünk!

János szigeten van, de nem él magányosan, még akkor sem, ha a halál úgy is öleli őt körül, mint a tenger a szigetet, Mindenható Ura a mennyet nyitja meg fölötte! Nem panaszkodik tehát és nem lázad, nem akar Pillangó¹ példjaként kitörni és a hullámokat leküzdve visszajutni a város forgatagába. János, rendelt helyén hal és él, a Krisztus sorsában osztozva. Így lesz számára a sziget-állapot, vagy ha úgy tetszik a karantén állapot Isten dicsőségének színtere.

Másodszor lássuk meg azt, hogy az eljövendő Úr sem lesz többé olyan a számunkra, amilyen eddig volt. Közhely már, de Krisztus többé nem tér vissza hozzá kis Jézusként, de csodálatos vándorprófétaként sem, még kevésbé magát megölni hagyó bárányként. Ő immár Júda rettegett és legyőzhetetlen oroszlánja, a föld királyainak fejedelme, a királyok Királya és uraknak Ura. Ő az elsőszülött a halottak közül, az első és az utolsó, aki él, pedig halott volt. Ő az, aki kezében tartja a halál és a pokol kulcsát. Ő az Alfa és az Ómega, aki van, volt és eljövendő. Ő az, aki a kezében tartja a hét csillagot, az anyaszentegyházat, kinek szájából két élő éles kard jön ki, kinek tekintete olyan, mint a Nap a maga teljes erejével. Ő a Mindenható eljövendő, akit többé

¹ Henri Charriere önéletrajzi bestsellere nyomán készült ez a klasszikussá vált film, mely egy szökés története a világ egyik legkegyetlenebb börtönéből, a Guyana-i Ördögszigetről. Főhőse, Pillangó kisstilú tolvaj, ám rákennek egy gyilkosságot és életfogytiglani büntetésre ítélik. A lehető legkíméletlenebb helyre kerül, a sziklás, kopár Ördögszigetre, mely 20 mérföldnyire fekszik a szárazföldről, és ahonnan nincs menekvés. Ám Pillangó minden elképzelhetőnél elszántabb, és a kényszermunka közben minden idejében a szökésen töri a fejét. Minden reménytelensége ellenére rendületlenül hajtja őt előre egyetlen célja: a szabadulás. Ám addig, még ő sem sejti, mi mindent kell kiállnia.

nem tajkarhat el semmiféle elvakultság, kit minden szem meglát, azok szeme is, akik Őt minduntalan keresztre feszítik², a bűneik, hazugságaik és a vágyaik szegeivel átszögelik.

Harmadszor János eme állapotában úgy hallja Krisztust, hogy ugyanakkor látja is a vele beszélő Mindenhatót. Nem testi, hanem lelki látás ez. Nem a saját túlfűtött akarat, rajongásából, képzelgéséből eredő megtévesztő látása ez, hanem a minden képzeletet felülmúló mennyei igaz látás, amihez semmi földi és mulandó, vagy megtévesztő hamis nem tapadhat.

Nyilvánvaló, hogy az első keresztyéninek mondott század Antikrisztusa Pátmoszt szánta Jánosnak koporsónak és temetőnek. János azonban Patmosznak nevezett sírjából és koporsójából³ nem Krisztusról hall, hanem Őt magát hallja és látja. Hallása nem egyéb, mint rezonálás az újjáteremtve megelevenítő és halálból új életre feltámasztó hangra és Szóra. Így lett János megszólított és bennünket is megszólító, hogy ő Krisztus élő visszhangjaként rezonál. Vajon van-e bennünk elég alázat, hogy Urunk szavára Jánoshoz hasonlóan rezonáljunk, Krisztus visszhangjává legyünk?

Bizony nem kevesebb a cél, mint azokká a boldogokká lennünk, akik felolvassák, hallgatják és meghallva meglátják, látva pedig megtartják ezeket a prófétai igéket, mert üdvösségünk ideje közel van. Ámen.

Áldás: „A békességes türésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja nektek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” Róm 15:5-7.

² Mert lehetetlen dolog, hogy akik egyszer megvilágosítottak, megízlelve a mennyi ajándékot, és részeseivé lettek a Szent Léleknek, És megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit, És elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint akik önmaguknak feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt. Mert a föld, amely beissza a gyakorta reá hulló esőt és hasznos fűvet terem azoknak, akikért műveltetik, áldást nyer Istentől; Amely pedig töviseket és bojtortörőket terem, megvetett és közel van az átokhoz, annak vége megégetés. Zsid 6:4-8.

³ És monda nekem: Embernek fia! ezek a tetemek az Izrael egész háza. Íme, ezt mondják: Elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk! Annak okáért prófétálj, és mondjad nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izrael földjére. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor megnyitandom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! És adom az én lelkemet belétek, hogy megéledjétek, és leteszlek titeket a ti földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. Ez 37:11-14.